

[Undervisningsministeren.]

lærere med årskursus i specialpædagogik, og det skal erkendes, at det er for lidt.

I det sidste tiår har den tekniske og pædagogiske udvikling gjort det muligt at undervise handicappede, der tidligere blev betegnet med et lidt kedeligt ord som uunderviselige, og selv svært handicappede søges nu integreret i almindelige klasser; dertil kommer nye opgaver i forhold til behandlingsinstitutioner, gymnasier og faglige uddannelser, fritidsundervisning og ikke mindst i forhold til førskolealderen. Der foreligger således en ændret situation og et øget behov for speciallærere, og det gælder så meget mere, som der i samme tiår har fundet en udbygning sted ved særforrens- og ved åndssvageforrens og ved børne- og ungdomsforrens skoler.

Undervisningsministeriet er bekendt med, at afdelingen for specialpædagogik på Danmarks lærerhøjskole, flere amtsråd, faglige organisationer og invalideorganisationer arbejder med forslag til revision af de hidtidige uddannelser for speciallærere og derunder især med forslag til en øget uddannelseskapacitet. Til at koordinere disse bestræbelser og for at sikre, at specialundervisningens aktuelle og forventede behov lægges til grund for de nødvendige reformer, overvejes det, om det vil være formålstjenligt — og det vil i givet fald blive efter forhandling med socialministeriet — at nedsætte et udvalg med den opgave at gennemarbejde alle forhold vedrørende de specialpædagogiske uddannelser, herunder de særlige krav, som integrering og foranstaltninger i førskolealder og voksenundervisning stiller til speciallæreruddannelsen. Udvalget skulle i så fald udarbejde behovsprogner og forslag til såvel uddannelse som efteruddannelse af alle personalegrupper inden for specialundervisning og skolepsykologisk virksomhed.

Gerda Tosti Nielsen: Jeg vil gerne takke undervisningsministeren for den meget imødekommende besvarelse af mit spørgsmål. Undervisningsministeren går jo i detaljer ind på alle de problemer, der er i forbindelse med uddannelsen af specialpædagogiske lærerkræfter.

Det sidste forslag om at nedsætte et udvalg finder jeg helt hensigtsmæssigt. Men jeg vil gerne gøre bemærkninger om den

form, som specialundervisningen styres under i øjeblikket — om ikke det var muligt at give inspektionen en lidt større autoritet. Nu har vi i øjeblikket en inspektør for specialundervisningen, og bl. a. det program for 1970ernes specialundervisning, jeg henviser til i min begrundelse, er jo et strålende eksempel på, hvordan man dér har tanker om at udvikle specialundervisningen i de kommende år. Men for mig at se er det, ligesom alle de gode tanker og intentioner undervejs til de forskellige direktorater, hvor tingene skal føres ud i praksis, mister en hel del af kraften og for så vidt forsvinder i mange af de problemer, der i øvrigt ligger omkring undervisningssituationen.

Jeg vil derfor gerne spørge, om det ikke var muligt at tillægge inspektionen mere autoritet, sådan at man var sikker på, at disse ting blev ført ud i praksis. Jeg vil dertil føje, at det er mit indtryk, at direktoratet for fritids- og ungdomsundervisningen i høj grad har gjort det muligt at føre de ting ud i praksis, som der er lagt op til fra inspektionens side.

Jeg vil sige, at de steder, hvor vi ude i det daglige savner en effektiv specialundervisning til folkeskolens elever, har vi god trost i, at fritidsundervisningen og ungdomsundervisningen i allerhøjeste grad supplerer det, man mangler i folkeskolen. Men jeg synes, det er meningsløst, at man skal gå fra folkeskolen om dagen, hvor man er placeret i en specialklasse, hvor man ikke kan få en tilstrækkelig undervisning på grund af manglende læreruddannelse og for store klassekvotienter, og så gå hen på aftenskolen om aftenen og dér få den rigtige specialundervisning, for dér fungerer den godt. Jeg synes, det er håbløst at tænke på, at vi gennem så mange år har forsømt at bringe den viden ud i praksis, som vi ved alt om på forhånd. Men jeg siger tak for besvarelsen.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg skal kun sige til fru Gerda Tosti Nielsen, at det jo ofte er sådan, at når en afdeling af et ministerium ønsker en bestemt sag fremmet, kan den svækkes en anelse, når den bliver konfronteret med ønsker fra andre afdelinger af ministeriet og måske derigennem ikke få helt den prioritet, som de, der er særlig interesseret i det pågældende område, synes den kunne fortjene.